GS 230

En Visa

om

Farfars Conton.

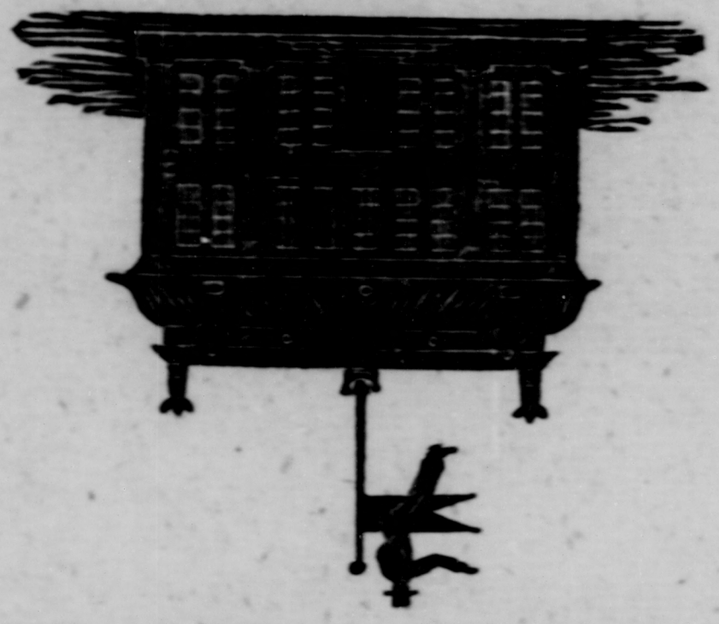

Som några år förklarat krig
Mot Rikets lugn och heder.

O Farfars Son! ett nederlag
Den tappra skaran rörde;
Då tyckte du det tog ej lag,
Den striden mer ej lönte.

O Farfars Son! nu sprang du lätt
På andra sidan öfwer;
Det war ju blott en piruett:
"Kanske man mig behöfwer!"

O Farfars Son! det tog ju skruf?
Man wißte du ej gälde,
Man wißte att du war en luf;
Men du så ömkligt gnälde.

O Farfars Son! Du börja då
Eländet redigera;
Le Globe du lyckligt hitta på,
Han måste dig furnera.

O Farfars Son! Du rusar nu
En wildan hingst i striden;
Du klatschas öfwerallt, men du
Dig wisar wälboriden.

O Farfars Son! hur lycklig du!
En Exellens dig tager
Inunder armen, och dig nu
På nya bron framdrager.

O Farfars Son! — men ser du ej
Hur Exellensen grinar?
Han blygs för sig, han skäms för dig,
Och sig förfärligt pinar.

O Farfars Son! din gynnare,
Den wittra Exellensen
Med dig spatserar. Serra tre!
Förstår du ej tendensen?

O Farfars Son! — han nyttjar dig;
Som en citron dig präßar,
Och kastar skalet bort; — men tig!
Krök rygg för sika hjeßar!

O Farfars Son! Han brukar dig
Att skrifwa owett bara.
Der han ej sjelf will wisa sig,
Der kan du lagom wara.

O Farfars Son! gå bara på!
Bit hufwet utaf skammen!

Tryckt hos Joh. Wallén.
Stockholm, 1832.

En Stor i Berlin, som ville köpa sig, ansåg hos Kommuren om en löjlig. Bredvid den store storbe honom till en Rapare. Då Juden anmärkte att hon war gammal och icke ortade springs, swarade Monarken honom: "Jur du min gamla skalla sunnat köpa från den ena Guten till den andra, så kan du så köpa ide min magt!"

Hwar skamlös bit han hittar på
Bär bara riktigt frammen!

O Farfars Son! dräng, om du kan,
Allt skönt och stort i staten!
Skäll friskt på allt, stå som en man;
Du skäller ju för maten?

O Farfars Son! hwäss dina horn
Mot dina fordna wänner,
Och stånga allt! Ditt wäderkorn
Är starkt. — Man det nog känner.

O Farfars Son! med bröst af is,
Slit sönder hwem du råkar!
Du winner nog hin hålles pris,
Hur länge du än bråkar.

O Farfars Son! gör dristig front
Mot ära, smälle, heder;
Och byt, som en Kameleont,
Hwar timme, färg och seder!

O Farfars Son! du flöjar än
Högt öfwer lagstaketter;
Snart blir du tjudrad kära wän,
Utaf det sunda wettet.

O Farfars Son! Du är ett barn;
Som fått för litet aga;
Du snärjt dig i ditt eget garn,
Men du bör inte klaga.

O Farfars Son! Du war frondör;
Åk grisen uti grinden
Du skrek och pep: "go wänner hör!" —
Din röst flög bort med winden.

O Farfars Son! Du hjed dock till
Att slit och oro wäcka.
Din hals kan, säga hwad man will,
Sig långt i hugter sträcka.

O Farfars Son! Din första hugt
War tjugutre års leken,
Der du af ofet flade lukt,
Men fick ej rätt på steken.

O Farfars Son! Du ställde dig
Uti de tappras leder,